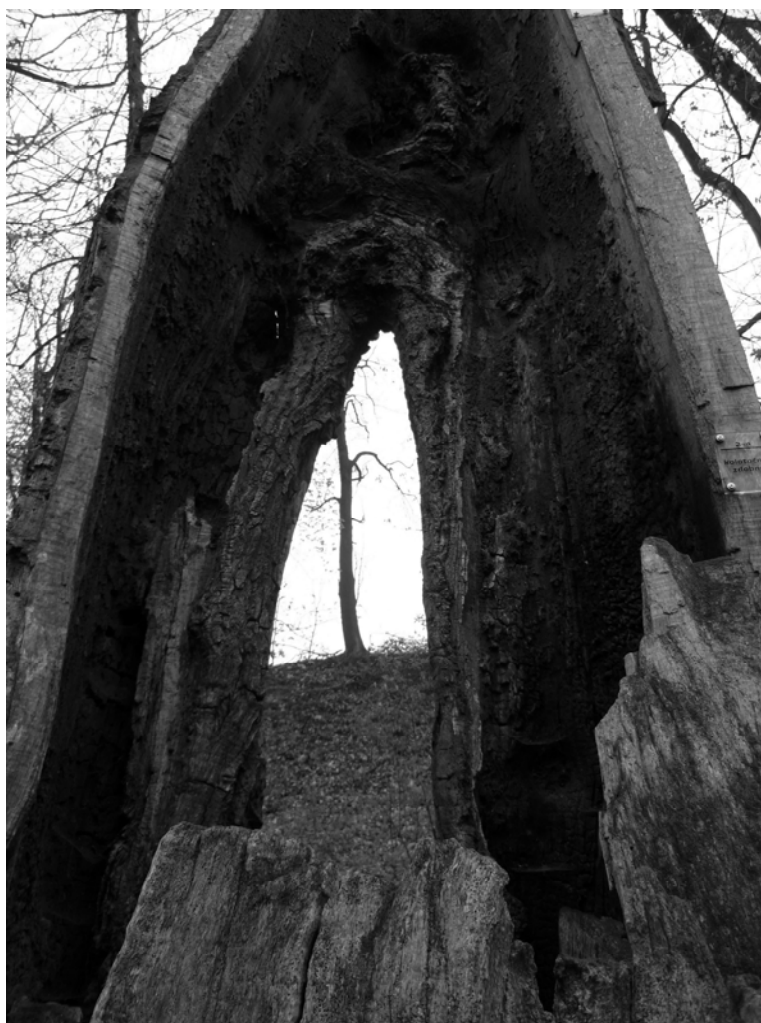

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČCE

XIX. ročník číslo 1

leden 2013

Zápis z 732. schůze staršovstva konané v pondělí 14. ledna 2013

Přítomni: Pechar, Drápal, Dus, Holý, Novotný, Mazný, Plhák, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Žilková, Hoznauer; omluveni: Bruncko, Chadima

Biblický úvod: J. Zvánovcová – píseň 384 Pomož mi můj Pane, Gn 3 Adame, kde jsi? O našem místě na cestě za Ježíšem. Modlitba, píseň 611 Není lepší na tom světě

Příští schůze staršovstva bude 1. pondělí v únoru, tedy 4. února 2013; biblický úvod bude mít D. Bruncko.

Staršovstvo se zabývalo situací ohledně plánované výstavby, přípravou sborového shromáždění, plánovanými akcemi pro rok 2013 a celou řadou organizačních drobností.

Další bohoslužby a akce

27.1.2013 J. A. Dus

24.2.2013 J. Křivohlavý

10.3.2013 **Sborové shromáždění**

Do sboru byl přijat Jiří Talafant.

Zpráva o financích

Staršovstvo schválilo úhradu zálohy na sborovou dovolenou ve výši 173 600 Kč, zaokrouhlení cen na celé stokoruny, schválilo dotaci na dopravu autobusem a příspěvek pro děti ve věku od 3 do 12 let (25%). Účastníci dovolené mohou dobrovolně zaplatit vyšší cenu a z těchto příspěvků bude možné snížit dotaci na sborovou dovolenou.

Zapsal A. Slabý

**BRANÍK OPEN 31. 12. 2012 – dveře kostela byly otevřeny
a lidem uvnitř i venku bylo dobře**

Irské novoroční přání

Abys zůstal ušetřen každého utrpení – to ti nepřeji,
ani to, aby tvá další cesta byla samá růže
a aby po tvé tváři nekanula žádná slza,
abys nezakusil nikdy žádnou bolest –
ne – nic z toho ti do nového roku nepřeji.
Vždyť slzy očišťují srdce,
utrpení zušlechťuje,
bolest a úzkost tě uvedou do společenství
s Marií a Dítětem,
a jejich úsměv tě naplní důvěrou a útěchou.

Mé přání k tobě zní spíš takto:
Kéž bys byl vděčný a povždy uchovával ve svém srdci
drahocennou vzpomínku na dobré věci svého života,
abys vždy statečně obstál ve své zkoušce,
když tvrdě spočine kříž na tvých ramenou,
když vrchol, k němuž nutno vystoupit,
se zdá nedosažitelný a světlo naděje mizí v tmách.

Aby Boží dary v tobě rostly
a celý rok ti pomáhaly vnášet radost, sílu
v duše těch, k nimž tě pojí láska.
Abys vždy měl přítele, který je opravdový
a je hoden tvého přátelství,
který ti dodá důvěry, když ti síly slábnou
a nedostává se ti světla.

Abys vytrval vždy v bouřích a dosáhl tak výšin,
aby v radosti i v bolesti provázel tě stále
láskyplný úsměv vtěleného Slova
a aby tě s Pánem pojila vždy vroucí láska,
jak On si to s touhou přeje – kvůli tobě.

NOVOROČNÍ KÁZÁNÍ

Zkrácené novoroční kázání, které se objevilo na internetu 1.1.2013 jako druhé, tedy hned po tom našem.

Kazatel Jan Asszonyi, Církev bratrská, Brno:

1. SPOLEČNOST VE SLEPÉ ULÍČCE

O tom, kdo jsme, a co z toho vyplývá, bude i dnešní kázání. Nejprve ale malé ohlédnutí za dvěma články na stránkách iDnes, které mě ve vánoční době zaujaly.

Ten první, z pera pana Petra Jemelky, nese nadpis „Proč má Breivik další následníky“.

Psychologové se shodují, že vrahy tohoto typu spojuje několik věcí. Kromě duševní poruchy je to také osamělost, nadprůměrná inteligence a frustrace ze současné společnosti, v níž lidé často nevidí jasný smysl života ani vytyčenou cestu, po níž se k němu vydat.

„Dříve měli lidé náboženství, pak ideologii, teď nemají krom materialismu nic hmatatelného ani abstraktního,“ vysvětlil ruskému deníku Pravda psycholog Kirill Světitskij.

Druhý citát bude z rozhovoru s pražskou vrchní státní zástupkyní Lenkou Bradáčovou (26.12.2012). Redaktor Hospodářských novin Petr Honzejek se ptá:

- Co to říká o společnosti, když se jednou z osobností roku stane státní zástupkyně?

- Přemýšlím o tom hodně. Je z toho vidět, že společnost hledá alternativu, vybírá si ty, kdo sjednávají nápravu věcí veřejných.

Bohužel ale až v poslední instanci. Trestní právo, které já reprezentuji, by mělo přicházet na řadu až jako nejzazší prostředek. Jenže veřejnost zjevně přestala v jiné prostředky nápravy věřit a to je hodně špatné.

- Jak se cítíte v až "spasitelské" pozici? Řada lidí vás tak vidí.

- Lidé by si měli uvědomit, že žádný spasitel není. Ale důvěra, které se mě dostává, je zavazující. Je to tak veliká odpovědnost, že mě to někdy až děsí.

Na druhou stranu to беру jako mediální auru, která kolem mé osoby vznikla. Budu se samozřejmě snažit dělat svou práci co nejlépe, ale není to tak, že by státní zastupitelství a policie mohly spasit společnost. Stav společnosti je záležitost kultury a hodnot. Mám velký problém s tím, že ve společnosti začínají chybět základní hodnotové žebříčky.

- Co máte na mysli?

- Když čtrnáctiletý chlapec bodne do zad svou učitelku, je jasné, že je něco špatně ve výchově, ve vnímání vztahu dítě-rodíč, dítě-učitel, rodič-učitel. Pro mě byla škola instituce, do které jsem chodila se zatajeným dechem a brala jsem ji jako něco, k čemu mám respekt a odpovědnost.

Když se tento útok stal, od všech odpovědných jsem slyšela jen, že bychom měli posunout hranici trestní odpovědnosti mládeže, třeba na čtrnáct let. To ale přece není řešení. Pak budou takové činy páchat děti desetileté, jedenáctileté. To chtějí zodpovědní posunovat hranici trestní odpovědnosti donekonečna?

Podobné je to u kauzy Rath. Od nikoho jsem neslyšela, že korupce je špatná, že brát úplatky se nemá, že bychom se měli zamyslet i nad hlubším rozměrem kauzy. Místo toho se hádali, jestli je osm odposlechů málo nebo moc. Nikdo neřekl, že společnost je nemocná.

To, co mě na obou článcích zaujalo, je skutečnost, že to nejsou církevní činitelé, kdo by přišli s tím, že společnosti chybí duchovní obsah, že společnost je nemocná a chybí ji základní hodnotové žebříčky, které se budují na prvním místě v rodinách.

V takové nemocné společnosti budeme žít i letošní rok. Ale nezmínil jsem oba články proto, abychom měli důvod propadat skepsi anebo strachu.

Zmínil jsem je proto, že jestli do takovéto společnosti může někdo něco přinést, pak jsou to křesťané. Možná ne institučně, protože církve jako instituce nemají dnes příliš dobrou pověst. Zbožní a poctiví křesťané však mají velký potenciál být světlem. Ono totiž čím větší tma je, tím více i malé světlo září.

2. TEXT KÁZÁNÍ

Ef 5,1-11

Ano, snažte se Boha napodobovat jako milované děti, a kráčejte tedy cestou lásky po příkladu Krista, který si vás zamiloval a vydal se za nás tím, že přinesl sebe Bohu v oběť příjemné vůně.

Pokud jde o smilstvo, o nečistotu v jakékoli podobě nebo také o chamtivost, ať mezi vámi není jejich jméno ani vyslovováno: tak to přísluší svatým. Stejně je tomu s hrubostmi, hloupými řečmi, vtípkováním: to vše je pramálo vhodné; dávejte zaznívat spíše díkyvzdáním. Dobře si totiž buďte vědomí tohoto: ani smilník, ani prostopášník, ani chamtivec - což je modloslužebník -nemají právo na dědictví v Kristově a Božím království. Ať vás nikdo nemate zbytečným vysvětlováním: právě podobné nepořádky přivolávají Boží hněv na ty, kdo Bohu vzdorují. Nemějte s nimi tedy nic společného. Kdysi jste byli tmou, ale nyní jste světlo v Pánu; chovejte se jako děti světla;

neboť ovoce světla spočívá ve všelike dobrotě, spravedlivosti a pravdě. Rozlišujte, co se líbí Pánu, a nemějte žádný podíl na neplodných skutcích tmy; spíš je pranýřujte.

3. BYLI JSTE TMOU, ALE NYNÍ JSTE SVĚTLEM

„Kdysi jste byli tmou, ale nyní jste světlo v Pánu; chovejte se jako děti světla...” V tomto apoštolově slově je potvrzení identity křesťanů (nyní jste světlo v Pánu) a je zde úkol (doslova: „choďte jako děti světla"). Víme, kdo jsme, kam patříme a co to znamená.

Světlo má v symbolické řeči Božího slova vždy dvě polohy, které jsou jako dvojčata:

- intelektuální - ta je spojena s pravdou a vyznáním. Projevuje se tím, že hledáme pravdu, nalézáme ji v Božím slově (to je světlem pro poznání) a uvěříme jí.
- morální - ta je spojena se svatostí, s tím, jak myslíme a jednáme podle pravdy (morálka bez pravdy neexistuje a v tomto smyslu morálka vždy zjevuje pravdu, podle níž člověk žije).

Apoštol Pavel v Ef 5 zdůrazňuje skutky. Je to totiž vždycky způsob jednání, který vrhá světlo na víru (z níž ono světlo skutků vychází; musí z něčeho vycházet). Jsou to skutky, které činí víru důvěryhodnou.

Příklad z dějin Božího lidu: V dějinách Božího lidu byla právě věrohodnost věřících problémem. Docházelo často spíše k jakési dvojakosti: Pravdě se přitakávalo, ale život šel jinudy. Jinak se psalo, a jinak se četlo (žilo).

Křesťané budou asi vždycky považováni za podivíny, protože uvěřili Bohu a jeho slovu a jeho pravdu považují za tu nejlepší a jedinou obecnou pravdu nad sebou a světem. Pokud ovšem nepřidají ke své pravdě (víře) také konkrétní skutky vycházející z víry a korespondující s vírou, zůstanou oněmi podivíny (nebo spíš pokrytci) asi po právu.

Naše společnost potřebuje důvěryhodné/věrohodné křesťany. Takové, u kterých nebude vidět chamtivost, hrubost, hloupé řeči, nemístné vtipkování, nestoudnost, lež, podvody či pokrytectví. Temnota naší doby potřebuje světlo těch, kdo upřímně věří, radují se z Boží milosti, vyznávají Boha, oddělují si čas na oslavu Pána Boha, na modlitbu (doma, ve shromáždění, v restauraci či ve škole), na naslouchání jeho slovu, jsou ochotni k oběti, činí to, co je dobré a spravedlivé, mají naději v osobní i společenské beznaději,...

Budme důvěryhodnými křesťany - doma, ve škole, v zaměstnání. Víra, naděje a činná láska, to je to, co patří k Božímu světlu, které v nás zanítla Boží láska a které má zářit uprostřed našeho světa.

Stěží lze povědět, že věrohodné křesťanství způsobí probuzení. I když v to doufáme a věříme tomu. Kdybychom ovšem chtěli žít věrohodné křesťanství pouze z misijních důvodů, asi bychom byli zklamáni. A tak je dobře si uvědomit, že chceme žít věrohodné křesťanství především kvůli našemu Pánu. On po něm touží, on nás k němu spasil, on ho vidí, on ho hodnotí. Kromě toho, je právě takový život dobrý i pro nás samotné. A jestli někomu z našich blízkých takový způsob víry a života poslouží ke spáse, budiž za to Pánu Bohu dík.

4. ZÁVĚR

Novoroční přemýšlení a projevy mívají tendenci se rozhlížet trochu více kolem sebe - do minulosti (co jsme prožili) a do budoucnosti (co nás asi čeká). Chtěl jsem v tomto kontextu na cestu do nového roku připomenout především to, kdo jsme - z Boží milosti jsme bohatými lidmi v poznání, víře Bohu, který je s námi. Jako bohatí lidé, máme co přinášet do našeho světa: hodnoty, které také budeme žít: víru, lásku a naději.

Ef 5,8-10

Kdysi jste byli tmou, ale nyní jste světlo v Pánu; chovejte se jako děti světla; neboť ovoce světla spočívá ve všelike dobrotě, spravedlivosti a pravdě. Rozlišujte, co se líbí Pánu, a nemějte žádný podíl na neplodných skutcích tmy...

Jan Asszonyi

RÚT - DÍL 5.

Rt 3,1-12

Ten dnešní příběh z knihy Rút je nejpodivnější částí celé knihy. Když tak jeden nahlédne do komentářů jednotlivých vykladačů, tak přes všechny rozdíly neustále naráží na společnou myšlenku, kterou staří latiníci vyjadřovali úslovím *Quod licet Iovi non licet bovi* – co je dovoleno Jovovi, to není dovoleno volovi. Rút ano, ale ty, milý čtenáři, tohle dělat nesmíš. Jako by Rút pařila mezi určité vyvolence, pro které jako by prostě neplatila tradiční měřítko morálky a tito vyvolení pak dělají věci, nad kterými nám, obyčejným smrtelníkům, zůstává rozum stát. Rút, která leze do postele Bóazovi stojí v jedné řadě s Bóazovou praprapraprababičkou Támar, která se převlékla za prostitutku a vyspala se s vlastním tchánem, či Lotovými dcerami, které v touze po potomku neváhaly opít vlastního otce a spát s ním. Ve stejné řadě ale stojí i mnohé výroky z žalmů a zvláště pak mnohé z toho, co Bohu řekl trpící Job. Gedeón, který se dožaduje několikanásobného znamení od Hospodina, než uvěří, že je to skutečně Boží slovo, aby šel proti Midjancům. A nemusíme brouzdat jen vodami Starého zákona! Ježíš proklínající neplodný fíkovník, Ježíš vyhánějící kupčíky z krámu, Ježíš nadávající farizejům do hadů a plemene zmijí. Některé okamžiky ze života jinak bez problémů následováníhodných postav jsou opravdu těžký oříšek. Takové přirovnání Hospodina k soudci, který se „Boha nebál a z lidí si nic nedělal“ a vdově vyhověl jen proto, že ho neustále otravovala (Lk 18,1n), to také není něco, co by šlo prostě jen tak přejít poklidným „Amen“.

Nakolik si můžeme brát příklad z toho, co jsme dnes slyšeli o Rút? Jestliže Rút udělala to, co udělala, v „odvaze víry“ (jak se píše v jednom komentáři), pak je oprávněné se ptát, kam až může sahat naše odvaha víry a kde je tedy ta

hranice, kdy už nejde o odvahu víry, ale opovážlivé spoléhání na Boží milost či přímo rouhání a pohanské praktiky. Leč předem říkám – obávám se že žádná taková jasná hranice neexistuje. Je potřeba postupovat případ od případu a hledat, v jaké situaci vidíme toho kterého svědka víry. A teprve z této situace, z osobní nouze, kterou z toho kterého příběhu poznáváme, pak vyvozovat závěry, jestli to které řešení únosné je a nebo není.

My máme před sebou Rút a Noemi. Budeme se muset podívat na jejich životní situaci a následně se pak zkusme zamyslet nad tím, jaká to musí být situace, aby opravňovala k takovému řešení. A také co to vlastně bylo za řešení, které Rút zvolila.

I my se totiž v životě dostaneme do nejružnějších situací a mnohdy velmi těžkých. Něco je jasné už teď: Je nutné neskládat ruce do klína, ale bojovat, rvát se s tím, co se nazývá osud.

Na straně druhé pak na příkladu Rút uvidíme, že tento boj nelze vést bez jakýchkoliv pravidel. I tam, kde se pouštíme na tenký led lidských řešení, tam je potřeba počítat s Božími řády a nařízeními. Ale podrobnosti až příště.

(Z ranních zamyšlení J. F. Pechara na loňské sborové dovolené v Želivi)

VÁNOČNÍ HRA

V neděli 16. prosince 2012 předvedl herecký tým 40 dětí a dospělých vánoční hru Lud'ka Rejchrt **CESTA DO NEBE.**

V 8 obrazech hry jsme se setkali s herci, kteří nacvičují novou hru z období křížáckých válek; objevují se andělé, mlčenlivá „žnečka“ s kosou, šašek, truvér, městská rada, děti, opilý učitel a řada dalších. Odehrává se ve městě Worms, které po zprávě o moru

zavírá městské brány. Děti s pomocí andělů brány otvírají a do města vpouští hladovou chudinu, čekající před hradbami. Zavládá láska a soucit. Přicházejí i všechny negativní postavy a slibují, že se polepší. Jen žnečka smutně odchází.

Hra ve fotografiích Jiřího Kutiny:

Hra skončila;
účinkující, dirigent i hudebníci, režisérky, pomocníci i diváci mohou být spokojeni.

MÁME PO VÁNOCÍCH

po vánocích, aneb kdyby ty vánoce nebyly (museli bychom si je vymyslet)

Známe to my všichni. Po letní dovolené začíná školní rok, od poloviny listopadu advent, od 21. prosince zima a koncem kalendářního roku jsou tu vánoce. V závěru roku nás čeká topná sezona, rýmy, nachlazení, popřípadě chřipka. A my se těšíme na teplo, na jaro, rozkvetlé stromy a rannou zeleninku. Ale nemůžeme vánoce přeskočit, ty můžeme jenom prožít, s jejich klady i zápory. Kladem je to, že jsou to svátky rodiny a dětí. Rodiny se sejdou, stráví nějaký ten čas společně, obdarují se. Zápory jsou v hektičnosti, která pulsuje mezi lidmi ve frontách a tlačenicích v obchodech a vánočních stáncích. I tak ale mají své podmanivé kouzlo, které se zmocňuje každého z nás. Dlužno dodat, že svou roli v předvánočním shonu hraje i neviditelná ruka trhu a půjčkami posílená kupní síla obyvatel.

Mám jednu vzpomínku, která to krásně ilustruje. Jedny vánoce jsem šla od Strossmayerova náměstí dolů na Vltavskou. Předě mnou šla mladá dvojice. Drželi se za ruce a kolem vládla atmosféra vánoc na plné pecky. Z amplionů zněly koledy, smrk před kostelem sv. Antonína byl ozdobený třpyticími se

ozdobami. A ten hoch řekl takovým pohnutým hlasem té dívky: „Tedy víš, já jsem ještě nikdy tolik...“ čekala jsem, že jí řekne něco poetického, jako třeba vyznání lásky. Ale hoch zřejmě nebyl romantického ducha, protože dodal „...ještě nikdy jsem nekradl tak moc, jako teď“. Už si nepamatuji, jestli mu dívka na to odpověděla, případně co odpověděla. Zato si pamatuji, že mi svým sdělením „vytřel zrak“. Asi jsem se vznášela ve vysokých výšinách a potřebovala jsem něco, co by mě „uzemnilo“. Zafungovalo to na sto procent.

Při této příležitosti jsem si vzpomněla na příhodu, kterou na jedné biblické hodině vyprávěl, dnes již několik let zesnulý evangelický farář Jiří Petr Štorek, který mimo jiné působil i v Bohnické psychiatrické léčebně:

Na vánoce dala mladé manželské dvojici babička pečenou husu zabalenou do alobalu. Oni si ji vzali a naoko babičce velmi děkovali. Husu však nechtěli a tak, když babička odjela, milá husa putovala do popelnice. Po vánocích k nim babička přišla na návštěvu a vyptávala se, jak prožili svátky a jak jim chutnala ta husa. Oni jí sdělili, že byla dobrá. Ale babička se ptala dál. Vyšlo najevo, že babička jim do útrob husy dala obálku s penězi. Asi s jedenácti tisíci korun českých. Jestli tu husu v popelnici někdo našel, vyndal ji a rozbalil, měl docela vydařené vánoce.

Druhý příběh dal kdysi k lepšímu pan profesor Jaro Křivohlavý: Byli s manželkou na návštěvě u svých přátel a zpívali vánoční koledy. Byla tam také malá holčička, která neuměla říkat hlásku R. A tak místo „raduj se, raduj, ó křesťane“ zpívala „láduj se, láduj, křesťane“.

Ale abych nebyla jen u krádeží a ládování se. Víte třeba to, že o vánocích v roce 1938 zemřel na zápal plic Karel Čapek? Zemřel před tím, než nás zabrali fašisté. Kdyby přežil, putoval by do koncentračního tábora, kde by ho umučili a utýrali. Učeně řečeno zesomatisoval. Proč se o něm zmiňuji? Protože psal věci, které nám i po skoro 75 letech mají co říci. Byl prostě nadčasový. Ponechám-li stranou povídky a divadelní hry, uvedu tu např. pohádku pro děti „O Vánocích, které nechtěly být“. Lidé byli na sebe oškliví, nebyli na sebe hodní, a tak si vánoce řekly, že nebudou. Ale lidé byli zarputilí a řekli si, že si vánoce vystrojí stejně, ať se jim to líbí nebo ne. A jak to dopadlo? Prskavky nehořely a neprskaly, svíčky na stromečku zapálily větíčky a od nich se vzňaly záclony, hračky se rozbily, cukroví se spálilo, prostě učiněná katastrofa.

A jaké vánoce jste měli vy? Nevyhodili jste nešťastnou náhodou něco cenného do popelnice? A stačili jste se nejen ládovat, ale také i radovat? Ať tak či onak, máme na rok na klid nárok až zas do vánoc.

Kdyby nebylo svátků, jako jsou vánoce, nebyli by kapři, nebyl by salát, nebyl by stromeček a dárečky, nebyly by novoroční přípitky, rachejtle, chlebičky. Nebyl by slaven přelom roku. A to by nám asi chybělo. Takže bychom si ty vánoce museli s největší pravděpodobností vymyslet. Ale to bylo řečeno hned na samém začátku.

Martina Votrubová (psáno pro Zpravodaj PL)

KONEC SVĚTA - ZRUŠENO

Tak co – kdo z vás se těšil na konec světa? Nebo jste věřili, že „Mayové to tak nemysleli“ a svět ještě chvíli potrvá? Ale co je nám po Mayích, stačilo si tenkrát vzít větší kámen a tyto starosti mohl mít někdo jiný za řadu let. A vůbec – pusťte si tu písničku sami (Konec světa – zrušeno od Tap-tap).

V ten den shodou okolností zrovna probíhal vánoční dorost a dětičky někdy dělají takový bengál, že to klidně na tu zkázu světa mohlo stačit. Buď jak buď, tentokrát to dobře dopadlo. Ale co – však se zajisté zakrátko najde něco jiného, podle čeho má konec světa nastat tehdy a tehdy. Už to tu bylo mockrát.

A co kdybychom to udělali my: vytvoříme kalendář (elektronický – kdo se s tím má dneska tesat do kamene), ukončíme jej opět v některé kulaté datum a uložíme do hlubin branické skály. Do té doby zajisté vzejde z Baníka nejeden prorok. A ať si další generace lámou hlavu a říkají: „Však oni to braničtí tak nemysleli“! A třeba bude kolovat i takovýto vtip (jména jsou „zcela“ náhodná): Baví se dva braničtí programátoři: „Ty, Jirko, mám málo místa na disku – celej kalendář se mi tam nevejde - co s tím mám dělat?“ „Nic si z toho, Michale, nedělej“ - za pár let to někoho pěkně vyděsí.“

Milan Bareš

SVÍČIČKA ZA BEZDOMOVCE

Svíčička za bezdomovce – kamínek do mozaiky dnů

....Když se mi líhne v hlavě a v srdci nápad na velký cyklus obrazů, na koncepci nové výstavy, považuji za nutné ho pojmenovat. Výrazně to platí na slovesný projev. Jsou autoři, kteří nejdřív vymyslí titul knihy, románu. Odtud se všechno další odvíjí.

- Jak pojmenovat pár řádek, ke kterým mě přemluvila Růženka Černá (slyšela ode mne ten příběh vyprávět) – to opravdu nevím.

Bezdomovec, jehož se to týká, křižoval ulice mezi nábrežím a dalšími končinami Podolí a Braníka už léta. Zablédala jsem jeho bludnou postavu deset (?) let možná, ale určitě víc než pět let. Někdy jsem ho potkávala i pozdě v noci, když jsem pospíchala z divadel a koncertů, ohlédala jsem se za ním, jak mizí ve tmě směrem někam k Modřanům. Asi nebyl ještě stár, ale těžko se to dalo vědět z tváře, zakryté ježatým plnovousem, s očima stíněnými kovbojským kloboukem. Sešlé, ale ne potrhané džínové oblečení, v ruce tašky, hůl. Co bylo neobvyklé, vždycky zdvořile zdravil. Neodvážila jsem se za ta léta na něj promluvit kvůli obavám, možná lichým, osamělé ženské. Přišlo mi to někdy tak naléhavé, tak líto, něčím byl sympatický, zajímavý. Ale zůstal mi utajeným příběhem, určitě dramatickým – jako bezdomovci napořád.

Kdybych byla o třicet let mladší, vydala bych se mezi ně. Úplně vidím, co by se dalo dělat, kreslit. Portréty – ta síla! Útržky jejich životů. Žádný lidský úděl se mi nezdá tak strašný. Nějaké fotografické dokumenty tu jsou, i celovečerní film „Láska v hrobě“. Divím se, že jsem neviděla takový cyklus na žádné výstavě. Takové téma, tak silné sdělení! Mockrát jsem na to myslela. Je mi líto, že nemám už na takovou práci fyzické síly

Od rána a přes den stával bezdomovec před obchodem na rohu Jeremenkovy, malým obchodem, který pamatuji pětatřicet let, co tu bydlím. Bezdomovec stál u dveří (s flaškou piva) – a zdravil své známé. A také se loučil s každým, kdo vycházel. To pozdravení bylo krásné. Polidšťovalo městskou anonymitu, která studí. Jako by z nás, obyvatel, dělalo starou útulnou vesnici. Když přšelo a v zimě pobýval blízko těsného vchodu uvnitř. Všichni ho tam znali. Patrně i něco pomáhal. A zdravil, zdravil. Letošní léto, horké, ho posunulo do úzkého stínu dveří. Zdravil i přes ulici. Krásné

Minul krátký čas, nevím jaký, kdy na rohu nebyl. Stalo se to hlavní, o čem píši. Bezdomovec umřel. Nějak o tom někteří lidé věděli. A zírám: na dveřích je parte, jak parte bývá, ale stručné: Václav

.....vzpomínají obyvatelé Braníka.....

A dole, na zemi, moře zapálených svíčiček a věčný klobouk. Svíčiček přibývalo, skoro se zatarasil vchod do obchodu. Hořely, svítily po mnoho dní. Bezdomovec Václav měl poctu královskou.

Myslím na naše společenství kousek odtud, v našem kostelíku. Zdravíme se dost? Zdravíme se z celého srdce? Máme takovou sílu, abychom dokázali lidem chybět?

Jiřina Adamcová

BRANÍXOBĚ - IV

Každoroční přehlídka autorských vystoupení se opět podařila. Básně, vtipy, moudra, hudba – od každého něco.

A když náhodou technika nefungovala přesně tak, jak má, naše IT kádry se postaraly, aby si dala říct.

Účinkující vystupovali podle věku; nejdřív ti nejstarší. Takže je jasné, že „Babinec“ - se svými 941 lety - nastoupil hned za zahajovací znělkou

Ba – binec (skupinka starších věkem = 941 let – Babinec)

pásmo o hospodyních opatrných i nerozumných, s mravním poučením nakonec

Každý host je něčím vzácný.
I když nemá drahý šat
musíte ho s úctou, láskou
ve svém domě přijímat.

Když se bude cítit dobře,
přijme brambor s tatarkou.
Špatný pocit nenapraví
ani losos s křepelkou.

A když přece dobrý moučník
chcete hostu připravit
dám vám recept, který nikdy
nemůžete připálit

Dvě sestry z mnohačlenné rodiny Pincovy - Bětka (v pořadí třetí) a Eva (v pořadí šestá) – se ve svých básních vypořádávají s rodinným „problémem“

Budeme mít brášku

Eva Pincová

Pátek večer, doma sedím,
nevěřicně vzhůru hledím.
Stále nevěřím svým uším,
že je to však pravda, tuším.
Než k nám přijde chladný leden,
bude tady ještě jeden.

Ostatní též zaražení
úžas s děsem v tváři mění.
Radost, bledost, štěstí, smutek,
v pátek svátek skutek utek.
Další děcko, tak to chodí,
k těm devíti se to hodí.

Budeme mít brášku!
Tak se raduj, Vašku.
Jídlo chybí, peněz málo,
dluhů více, než se zdálo.
Budeme mít Míšu,
udiveně píšu.
Čtyři kočky, tuny smetí,
dva rodiče, deset dětí.

V životě se leccos stává,
někdo bere, jiný dává.
Můžu nasupeně chodit,
že chce máma zase rodit,
tím si ale nepomůžu.
Změnit sotva něco můžu.

Pátek večer, stále sedím,
odhodlaně vzhůru hledím.
Prostě brácha, co víc řešit,
teď se můžu jenom těšit.
Zpívat, chválit nebe modré,
na všem přece něco dobré!

Budeme mít brášku velikosti hrášku.
Benzín chybí, tepla málo,
koťat více, než se zdálo.
Budeme mít Míšu, udiveně píšu.
Čtyři kočky, tuny smetí, dva rodiče,
jeden dva tři
čtyři pět, to jsou mí bratři,
šest a sedmý už si neseď,
osm devět, je to deset!
Kluků, holek, mužů, matek,
já už v tom mám taky zmatek.

Tak jím chytrou kaši z prášku,
hurá, budeme mít brášku!

Sonet pro Michaela

Běta Slabá

Ač nikým nepozván,
přece jsi na svět přišel.
A tak chci, abys slyšel,
že budeš milován.

Máš jméno anděla,
tak anděl snad tě střeží,
když v Jáchymově sněží,
na věže kostela.

Mezi zdmi z kamení,
když maminka tě
laská,
snad hřeje aspoň láska.

Snad poznáš, dítě
nevinné,
když k sobě si tě
přivine,
u koho pramení.

Aleš Hoznauer přednesl čtyři své básně – zde je poslední z nich

Na planině svobody

*Kéž ve hře orel – panna
padnou mi obě strany
zároveň*

*A až na podzim ze spadaného listí
vytvoříš pyramidu
ze stesku bolesti a ticha poryvů
svého zajímavého dechu
Teprve pak
ti třesoucím se hlasem povím:*

*Miluju šelest tvých řas
když orel neslyšně zamává křídly
a obkrouží zátočinu
tvého panenského klína
v šerosvitu lednového soumraku*

Další ukázky z lidové tvořivosti budou v únorové Bráně.

O MYŠÍCH A LIDECH

To jsme se jednou ráno sešli na Smíchovském nádraží, abychom na pár dní vypadli z Prahy a ve Lhenicích v poklidu oslavili příchod nového roku. V poklidu? Ze zkušeností přece víme, že se vždy něco semele, ať už je to v Českém krasu nebo v Pošumaví. V Českých Budějovicích přestupujeme na autobus a bezpečně přijíždíme do Lhenic. Jestli jste čekali sníh, tak marně, ale asi to moc nevádí. V lese hrajeme naše oblíbené hry a vzpomínáme na loňskou výpravu zvanou EXP. Koneckonců jsme tu z té výpravy skoro všichni, a navíc Danielka, zatím nejmladší dorostové dítě. Ta se her z pochopitelných důvodů neúčastní, ale veselo je s ní dost.

Myši. Asi se jednou stanou heraldickým zvířetem v erbu našeho sboru.... Prostě jsou s námi a my s nimi. První o sobě dala vědět už večer, když něco hledala v koši na odpadky. Asi nic nenašla, ale než jsem ji stačil vynést někam dál od domu, vyskočila a utekla. Naštěstí do průjezdu. Snad se nevrátí. Večer pojídáme kila cukroví, hrajeme Dixit, čteme si Návštěvníky z mlčící planety (Vzpomínáte? Rozečteno od května.) a já se jdu projít do lesa. Měsíc svítí -

nádherná romantická procházka. A vy sedíte doma. Ráno nacházíme v kleci další myš! Skočila nám na špek (doslova). Vyklepávám bobky. Malá myška se stává středem pozornosti. Jen, kdo se směje naposled ...že. Asi ji to vyděšené pobíhání přestalo bavit, proskočila tou dírou, kterou vlezla a schovala se za sporákem a zmizela. Ale to nebyl konec. Nakupujeme chybějící potraviny (ať nemusím ke Gregorům pro droždí) a jdeme si něco zahrát na hřiště. Poté, co jsem dostal létajícím talířem mezi oči, se hry nezúčastňuji a sloužím jako nosič Danielky. Večer pleteme vánočky, hrajeme Sixit, zpíváme z Expěvníku a na to všechno shlíží Hraběnka. Je sice jen na obraze, ale radši si to s ní nerozházet. Vánočky se povedly. Jestlipak budou chutnat myšce? Dáváme kousek do pastičky. Tentokrát natahovací, do klece jistě znovu nevleze. Chutnala. My v lese hrajeme topologické království a když se vrátíme, návnada je pryč, myš taktéž a past nesklapla. A plašič píská a je to houby platné. Nebo je to snad vábič? Tato hříčka se opakuje čtyřikrát; návnada vždycky zmizí, nic se nechytne. Uděláme to jinak. Kbelík, na něj lať, na ni trubku a na její konec – kousek vánočky. Až tam vleze, převáží se to s ní a myš spadne rovnu do kbelíku. Znovu jsme ji podcenili. Sice spadla, ale zase je pryč ... Abyste si nemysleli, že kromě myši tam žádá jiná zábava nebyla, tak to ne. Vyrazili jsme na výlet. Protože všichni mají v paměti loňský výlet na Libín, vracíme se asi kolem jedné. A navíc má přijet Kiki. A je Silvestr. Chceme vylézt na kopec Vysoká Běta, ale zase to dopadlo jinak. Na balících slámy hrajeme honěnou a škatulata. Cesta do Dolních Chrášťan se ztrácí v lese, a my se prodíráme křovím. S tím ostatně máme dost zkušeností. Zatím co si na pastvině povídám s krávou, Kiki vystupuje v Dolních Chrášťanech. Jdeme jí naproti. Zpátky do Lhenic se nám nechce jít po silnici, tudíž raději překonáváme několik plotů, koňskou pastvinu, potok a pole. Povedlo se. Doma se pouštíme do výroby chlebičků. David připravil takřka detektivní hru, ve které se musí dát dohromady trojice (jenže vy nevíte, kdo je s vámi a musíte na to přijít podle vlastností, které máte a které musíte u jiných hledat – vlastnosti zcela vymyšlené – já např. chtěl pštrosa) a společně vyluštit, kde je poklad..

O půlnoci jdeme nad městečko pozorovat ohňostroj.

Vánočka již došla a do pastičky putuje kousek chleba. Kdo se směje naposled... Asi se nám smála celou dobu pod kredencí. Teď je ale pastička vystřelená a myš se nám schovává pod taškou. Tentokrát ovšem je klepnutá, dá se chytit a putuje přes zeď. K obědu dojídáme chlebičky, uklízíme - a na autobus. Během cesty náhle zpomalujeme. Na silnici se válí obrovský pes a jen pomalu a neochotně ustupuje stranou (asi taky slavil). Ve vlaku ještě dojídáme zbylé cukroví. Ve vedlejším kupé hrají Dixit (jen tak po paměti, bez karet).

Milan Bareš

Pravidelný sborový program

Neděle 9,30 bohoslužby

první neděli v měsíci rodinné,
třetí neděli vysluhována
sv. večeře Páně;

Úterý 7,00 ranní modlitební setkání

18,30 mládež

Středa 15,30 a 17 maminky s dětmi

18,00 biblická hodina

Čtvrtek 8,05 čtení knihy C.S.Lewise

20,00 PoMlaSg „třicátníci“
(2. a 4. čtvrtek v měsíci)

Pátek 15,30 mladší dorost

17,00 starší dorost

úřední hodiny

faráře Jaroslava Pechara:

úterý a středa 14,00 – 16,00

čtvrtek 10,00 – 12,00

Obsah:

Staršovstvo	2
Braník open	2
Irské novoroční přání	3
Nyní jste světlo v Pánu	4
Rút – díl 5.	7
Vánoční hra	8
Máme po vánocích	12
Konec světa - zrušeno	14
Svíčička pro bezdomovce	14
Braníxobě - IV	15
O myších a lidech	18

Kdysi jste byli tmou, ale nyní jste světlo v Pánu; chovejte se jako děti světla; neboť ovoce světla spočívá ve všeliké dobrotě, spravedlivosti a pravdě. Ef 1

Fotografie: vánoční hra – Jiří Kutina
ostatní – Vlasta Urbánková

BRÁNA

XIX. ročník, číslo 1, leden 2013

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, J. Holý

Příspěvky odevzdejte redakci nebo pošlete
mailem na adresu mscerny@volny.cz.

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník

tel.: 244 461 037

<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111	křesťanská služba
222	salár
333	dar
444	Jeroným. jednota
555	nepálský student
888	přístavba